

Agata Matysiak-Błaszczyk

Barbara Jankowiak

Wstęp

Książka *Dobrostan. Perspektywa indywidualna i społeczna* jest rezultatem rosnącego zainteresowania zarówno naukowców, jak i praktyków budowaniem dobrostanu poszczególnych osób i grup. Wyniki prowadzonych badań wiążą bowiem dobrostan ze zdrowiem, satysfakcjonującym funkcjonowaniem społecznym, edukacyjnym i zawodowym. Niezwykle istotne jest więc po pierwsze wspieranie człowieka w cyklu życia w możliwości kształtowania własnego *well-being*, a po drugie kapitału społecznego środowiska interpersonalnego, w jakim funkcjonuje. Niniejsza praca ma charakter interdyscyplinarny, a zamieszczone rozważania stanowią wieloaspektową narrację w obszarze nauk pedagogicznych wokół szeroko rozumianej problematyki dobrostanu.

W pierwszej części książki zostały umieszczone teksty wprowadzające w problematykę dobrostanu. Barbara Jankowiak w artykule pt. *Wybrane koncepcje dobrostanu* opisuje dobrostan subiektywny, hedonistyczny i eudajmonistyczny. Zdaniem autorki w literaturze przedmiotu dobrostan konceptualizowany jest w odniesieniu do hedonii i eudajmonii. W kolejnej części artykułu autorka opisuje dobrostan społeczny w kontekście różnych dyscyplin naukowych, takich jak ekonomia, psychologia czy pedagogika. W końcowej części artykułu Barbara Jankowiak przedstawia wybrane narzędzia do pomiaru dobrostanu oraz zwraca uwagę na to, że jest on ważnym zasobem w życiu jednostek, dzięki któremu ludzie mogą pozytywnie się rozwijać i radzić sobie z wyzwaniami życiowymi.

Ewa Kasperek-Golimowska, w artykule pt. *O różnych sposobach rozumienia i osiągania dobrostanu* prowadzi narrację ukierunkowaną na przedstawienie rozmaitych warunków, które pozwalają człowiekowi uzyskiwać i odczuwać dobrostan. Autorka przywołuje liczne koncepcje dobrostanu w kontekście jednostkowym i społecznym, a także omawia badania naukowe dotyczące możliwości

osiągania dobrostanu oraz czynników zakłócających poczucie dobrego życia. W tekście zostały także przedstawione kwestie doświadczania przez ludzi stresujących wydarzeń życiowych w kontekście nie tylko negatywnych konsekwencji, ale także pozytywnych zmian psychologicznych, które wzmacniają zasoby jednostek. Ewa Kasperek-Golimowska w przygotowanym artykule zwraca uwagę na ważną rolę edukacji zdrowotnej jako dziedziny wspierającej człowieka w osiągnięciu dobrostanu. Opisuje cele edukacji zdrowotnej w odniesieniu do rozwijania dobrostanu oraz liczne programy rozwijające umiejętności „dobrego życia”. W końcowej części artykułu autorka opisuje ofertę z zakresu pomocy psychologicznej, psychoedukacji czy psychoterapii, które mogą ukierunkować uwagę jednostek czy grup na: rozwój osobisty oparty na wartościach ważnych dla zachowania zdrowego funkcjonowania, rozwój samokontroli w zakresie stosowania strategii radzenia sobie z problemami, opracowanie realistycznego planu samopomocy, opanowanie technik poprawy nastroju. Artykuł wieńczy zaprezentowanie interesujących zasad pomocnych człowiekowi w osiągnięciu szczęścia.

Natalia Walter w tekście pt. *Dobrostan cyfrowy* wskazuje, że budowanie tegoż bazuje na zrównoważonym korzystaniu z technologii. W artykule czytelnik odnajdzie liczne definicje dobrostanu cyfrowego wraz z opisem jego psychologicznych, fizycznych, społecznych i poznawczych aspektów. Autorka opisuje zagrożenia i korzyści związane z jednoczesnym funkcjonowaniem człowieka w przestrzeniach offline i online. W dalszej części artykułu autorka, przywoławszy liczne badania naukowe, opisuje zaburzenia dobrostanu cyfrowego. Natalia Walter w artykule przedstawia także interesujące sposoby dbania o dobrostan cyfrowy, które mogą być podejmowane przez nauczycieli w szkołach.

Katarzyna Sadowska w artykule pt. *Dobrostan psychiczny dziecka a wybrane zagrożenia bezpieczeństwa we współczesnym świecie* opisuje okres dzieciństwa jako fundament wysokiej jakości życia człowieka, w którym rozwijane są kluczowe kompetencje istotne dla całościowego poczucia dobrostanu psychicznego. Autorka powołuje się na liczne badania i przedstawia znaczenie interakcji społecznych dla poczucia bezpieczeństwa i wysokiej jakości życia dziecka od okresu prenatalnego po kolejne etapy życia człowieka. W dalszej części artykułu wyjaśnia pojęcie dobrostanu psychicznego w perspektywie klinicznej i psychologicznej. Zwraca szczególną uwagę na trzy wymiary dobrostanu psychicznego dziecka: psychiczno-fizyczny, społeczno-emocjonalny i poznawczy. Kolejno opisuje bezpieczeństwo dzieci we współczesnym świecie oraz aktualne zagrożenia egzystencjalne, które mogą wpływać na obniżenie jakości życia małych dzieci. Wśród ważnych zagrożeń zaburzających dobrostan psychiczny dzieci autorka zalicza toczącą się wojnę na Ukrainie oraz pandemię COVID-19. W artykule zostały przywołane liczne raporty z badań oraz doniesień medialnych na temat współczesnych sytuacji trudnych (czasami dramatycznych) przeżywanych przez polskie dzieci. Autorka przywołuje

także liczne fakty dotyczące zagrożeń bezpieczeństwa życia i zdrowia dzieci, a ponadto opisuje wybrane czynniki środowiskowe oraz zagrożenia społeczno-ekonomiczne obniżające dobrostan psychiczny dzieci. W dalszej części artykułu zostały opisane zagrożenia związane z postępowaniem technologii, a zwłaszcza dostępnością małych dzieci do mediów. W tekście zostały przywołane rozmaite konsekwencje dla rozwoju i zdrowia dzieci wynikające z korzystania z TIK przez dzieci. Katarzyna Sadowska opisuje pandemię i wojnę w Ukrainie w kontekście doświadczanych przez dzieci traum pierwszego kwartału XXI wieku. Autorka uwrażliwia czytelnika na liczne trudne emocje i doświadczenia dzieci, które stały się odbiorcami kryzysowych sytuacji. W końcowej części artykułu autorka apeluje o troskę o dobrostan dzieci w czasie, w którym rozwija się indywidualizacja społeczna.

Kolejny tekst, autorstwa Ewy Karmolińskiej-Jagodzik, pt. *Zaburzenia lękowe jako stan deficytu dobrostanu psychicznego* został poświęcony problematyce zaburzeń lękowych, ich etiologii w kontekście przymusowego odczuwania szczęścia, które w konsekwencji może powodować wypieranie emocji strachu, smutku i gniewu. Autorka tekstu opisuje emocje człowieka (zadowolenie i radość, strach i lęk, smutek, gniew, wstręt, wstyd i poczucie winy), a szczególną uwagę poświęca objawom i rozpoznaniu zaburzeń lękowych. W artykule przedstawiono autorską propozycję kształtowania dojrzałości emocjonalnej jako opozycji wobec doświadczanych lęków. Zaproponowane przez autorkę rozwiązania dotyczą zadań z czterech obszarów funkcjonowania człowieka: ciała, oddechu, świadomości i procesów poznawczych. Jak wskazuje w tekście Ewa Karmolińska-Jagodzik, uaktywnienie tych czterech sfer funkcjonowania człowieka i praca nad nimi daje realne efekty zmierzające w kierunku poprawy dobrostanu psychicznego i świadomości siebie.

Bartłomiej Sipiński w rozdziale pt. *Dobrostan duchowy* opisuje założenia dobrostanu duchowego w kontekście dialogu jako sensu człowieczeństwa, który ożywia wartości, otwiera człowieka ku dobru, uwrażliwia na potrzeby drugiego człowieka. Autor odwołuje się do koncepcji Emmanuela Levinasa i pisze, że meta-treścią każdego dialogu jest wezwanie, aby nie krzywdzić innego człowieka, że jesteśmy odpowiedzialni za Innego, tak bardzo jak jesteśmy odpowiedzialni za siebie. Człowiek, zdaniem Bartłomieja Sipińskiego, powinien troszczyć się o Innego w taki sam sposób, jak dba o siebie, ponieważ w nim odkrywa siebie. Dobrostan duchowy zdaniem autora ma charakter moralny, ponieważ pomaga jednostce w odkrywaniu dobra w sobie. Autor w końcowej części artykułu przywołuje osobę i czyn Janusza Korczaka, który w imię dialogu z dziećmi osiągnął dobrostan duchowy, do końca towarzysząc podopiecznym i prowadząc z nimi dialog aż do momentu śmierci w obozie koncentracyjnym w Treblince.

W drugiej części książki znalazły się artykuły poświęcone problematyce instytucji edukacyjnych wspierających dobrostan dzieci i młodzieży. Sylwia Jaskulska w artykule pt. *Idee zrównoważonego rozwoju a kultura pedagogiczna przedszkol-*

la i szkoły ukazuje związki między pojęciami „idea zrównoważonego rozwoju” i „kultura pedagogiczna”. Przytacza liczne definicje kultury i stwierdza, że kultura pedagogiczna ma w sobie zawsze element intencjonalności i świadomego powiązania z celami wychowania. Kolejno podaje cechy kultury pedagogicznej instytucji przedszkola i szkoły, aby na tym tle opisać postulaty i zadania przewidziane do realizacji idei zrównoważonego rozwoju. Zdaniem autorki budowanie kultury pedagogicznej przedszkola czy szkoły w duchu idei zrównoważonego rozwoju wykracza poza działania związane z realizacją proekologicznych projektów, ale dotyczy kształtowania ważnych życiowych umiejętności dzieci i młodzieży, działań kreujących postawy odpowiedzialności, wdzięczności, wspólnotowości, ale także powinno być nastawione na warstwę emocjonalną wszystkich uczestników procesów wychowawczych. Sylwia Jaskulska słusznie stwierdza, że w realizacji idei zrównoważonego rozwoju w szkołach napotykamy wiele przeszkód. Podaje przykłady nastawienia dzieci i młodzieży na rywalizację, która zakłóca działania na rzecz dobra wspólnego i dobroczynności. Zwraca uwagę na polskie zapisy statutów szkolnych w odniesieniu do ocen z zachowania, podaje paradoksy rozliczania punktów, które zdaniem autorki uczą interesowności, wzmacniają polaryzację pomiędzy uczniami oraz niwelują okazję do pracy nad sobą. W artykule zostały także zamieszczone praktyczne wskazówki do realizacji idei zrównoważonego rozwoju w placówkach edukacyjnych. Autorka przywołuje w tekście kluczowe kompetencje przyszłości, aby na tym tle nakreślić kierunki myślenia o edukacji i budowania adekwatnych do wyzwań współczesności kultur pedagogicznych. W tekście został także opisany program dla klas I–III Szkoły Podstawowej „Zrównoważona Szkoła” jako przykład budowania kultury pedagogicznej na podstawie idei zrównoważonego rozwoju. Ponadto w końcowej części tekstu Sylwia Jaskulska podaje praktyczne przykłady jej zastosowania w kontekście oceniania zachowania.

Agata Matysiak-Błaszczyk w artykule zatytułowanym *Praktyka dobrostanu w szkole* przedstawia stan badań nad współczesną jakością życia dzieci i młodzieży oraz kondycją systemu psychiatrycznego w Polsce. Następnie autorka syntetycznie określa najważniejsze czynniki dobrostanu psychicznego dzieci i młodzieży, aby na tej podstawie szeroko opisać praktykę kształtowania odporności psychicznej u dzieci. Do ważnych elementów budowania odporności psychicznej dzieci, które nauczyciel może integralnie wdrażać podczas codziennej pracy z uczniami, Agata Matysiak-Błaszczyk zaliczyła: nawiązywanie pozytywnych relacji z rówieśnikami, uczenie dzieci życzliwości i grzecznościowych słów, zachęcanie do pomagania innym, uczenie dzieci porządku codziennych działań, pracę z emocjami, zarzucanie kotwicy, czyli doskonalenie umiejętności skupiania się na tym, co się robi i angażowania się w działania, uczenie dzieci troski o siebie, wyznaczanie celów możliwych do osiągnięcia, kształtowanie samodzielności, sprawczości i zaradności dzieci, pozytywnego obrazu własnej osoby, uczenie dzieci optymistycz-

nego nastawienia, twórczość dzieci, zmiany jako nieodłącznej sytuacji życiowej, uczenie dzieci nowych rzeczy, poznawania świata oraz uczenie dzieci wdzięczności. Zdaniem autorki nauczyciele w swojej codziennej pracy powinni zapewniać uczniom właściwe wsparcie psychiczne i emocjonalne oraz chronić dzieci przed czynnikami negatywnie wpływającymi na ich psychofizyczny rozwój. Szkoła ma być bezpiecznym miejscem do radosnego poznawania świata i rozwoju osobowości. Jednym z ważnych zadań współczesnej szkoły jest wzmocnienie jej roli w dbaniu o dobrostan dzieci i młodzieży.

Barbara Jankowiak w artykule pt. *Dobrostan uczniów i nauczycieli podczas kształcenia na odległość w czasie pandemii COVID-19 w Polsce* opisuje negatywne konsekwencje kształcenia na odległość wpływające na jakość życia uczniów i nauczycieli. Autorka definiuje termin kształcenie na odległość, wskazuje formy pracy oraz zadania klasowe, które przede wszystkim koncentrują się na wypełnianiu funkcji dydaktycznych szkoły. Dbanie o dobrostan uczniów i uczennic oraz higienę cyfrową zdaniem Barbary Jankowiak stanowią duże wyzwanie dla większości polskich szkół. W dalszej części artykułu zostały przywołane liczne badania i raporty wskazujące, że pandemia koronawirusa SARS-CoV-2 wpłynęła na zdrowie psychiczne, samopoczucie i dobrostan uczniów. Z badań dowiadujemy się, że w percepcji uczniów pomoc szkoły była w tym czasie niewystarczająca. Z kolei nauczyciele i nauczycielki w sytuacji pandemicznej zostali postawieni w obliczu nowych zadań związanych z kształceniem zdalnym odczuwali nie tylko stres związany z nowymi obowiązkami, ale także ich samopoczucie psychiczne i fizyczne pogorszyło się w porównaniu do czasu sprzed pandemii. Autorka przywołuje w tekście badania dobrostanu eudajmonistycznego nauczycieli i nauczycielek pracujących w szkołach, który jest dość wysoki, podobnie jak u nauczycieli wychowania przedszkolnego. Na tle przywołanych danych empirycznych opisano w tekście *job crafting*, czyli przekształcanie miejsc swojej pracy w taki sposób, aby była miejscem budowania kapitału społecznego opartego na bliskich i wspierających relacjach społecznych.

Marta Grzeško-Nyczka w artykule pt. *Szczęście w szkole – projekt międzynarodowej współpracy na rzecz dobrostanu młodzieży* opisuje założenia projektu „Happiness – simple solution to complex problems”. Jak podaje autorka, celem projektu uczyniono wspieranie nauczycieli we wdrażaniu kultury szkolnej, w której uczniowie dobrze się uczą i lubią się uczyć. Z tekstu czytelnik dowie się o inicjatywie powstania projektu oraz o partnerach biorących udział w projekcie. Z ramienia naszego kraju polską organizacją partnerską jest Akademia Nauk Stosowanych im. Jana Amosa Komeńskiego w Lesznie. W dalszej części artykułu zostały opisane podstawy teoretyczne oraz założenia projektu. Podstawą do budowania innowacyjnego programu i związanych z nim narzędzi utworzonych w ramach międzynarodowej współpracy były przede wszystkim cztery filary: psychologia

pozytywna, nastawienie na rozwój, pasja i wytrwałość oraz metapoznanie. Marta Grzeško-Nyczka wspomniane podstawy teoretyczne projektu w tekście wyjaśniła, aby kolejno opisać grupę docelową uczniów w wieku 13–17 lat i nauczycieli szkół średnich. Wszystkie etapy działań projektowych zostały w tekście syntetycznie przedstawione. Następnie przybliżono czytelnikom efekty międzynarodowej pracy intelektualnej i działań projektowych. W zakończeniu artykułu autorka zwraca uwagę na konieczność wprowadzania zmian w polskich szkołach i wyraża opinię, że to proces złożony, skomplikowany i długofalowy. Autorka zachęca do podejmowania działań mających na celu troskę o dobrostan psychiczny uczniów i uczennic. Jednym z takich działań może być wdrażanie programu „Happines”, który przyczyni się do poprawy jakości życia dzieci i młodzieży.

Kamila Słupska przygotowała tekst pt. *Wzmacniająca moc literatury... Książka w życiu najmłodszego pokolenia (wybrane kwestie)*. Autorka zwraca uwagę, że kontakt z książką dostosowaną do wieku i możliwości czytelnika może odgrywać znaczącą rolę we wzmacnianiu dobrostanu dzieci i młodzieży. W tekście dokonano przeglądu stanowisk rozmaitych autorów na temat roli i znaczenia literatury w życiu dziecka oraz przydatności inicjowania ich czytelniczych przygód. W artykule zostały wskazane cele wprowadzania dziecka w świat literatury oraz rola osób dorosłych inicjujących rozmaite formy aktywności czytelniczej. Kamila Słupska przywołuje kilka tytułów literatury adresowanej do dzieci, mogącej stanowić pewną propozycję treści wspierających ich dobrostan. W tekście wskazano także na ważny aspekt terapeutycznego wykorzystania literatury. Autorka opisuje biblioterapię i bajkoterapię jako metody wspierające pomyślny rozwój dzieci, omawia ich funkcje, rodzaje oraz znaczenie. W artykule nakreślono także rolę bibliotek, bibliotekarek i bibliotekarzy. Kamila Słupska w zakończeniu artykułu zwraca uwagę na ważność kontaktu dziecka z książką, zaangażowanie dorosłych uczestniczących w czytelniczej wędrówce dziecka po świecie literatury. Zdaniem autorki literatura ma ogromną moc, stanowi kapitał na przyszłość, także w sferze dbałości o dobrostan.

Trzecią część książki, dotyczącą rodziny, pracy, grupy rówieśniczej i ich znaczenia dla dobrostanu, otwiera tekst Agaty Matysiak-Błaszczyk poświęcony problematyce rodziny i jej troski o dobrostan dzieci. Autorka wskazuje, że pozytywne relacje rodzinne stanowią podstawę zdrowia psychicznego, fizycznego i poczucia dobrostanu wychowywanych w tych rodzinach dzieci. W artykule zwrócono uwagę na bezpieczne więzi między rodzicami a dziećmi, które są podstawą kształtowania dalszych relacji społecznych pomiędzy małoletnimi i innymi ludźmi. W tekście wskazano także na znaczenie rodziny i domu rodzinnego w życiu dziecka. Autorka podaje wiele przykładów odpowiadających na pytanie, jak rodzice mogą wspierać dobrostan dzieci. W artykule zostały opisane zadania rodzicielskie będące źródłem dobrostanu.

Mirosława Ściupider-Młodkowska w artykule zatytułowanym: *Mysleć perspektywą dobrostanu w relacjach międzyludzkich* odpowiada na pytanie: Jak socjokulturowe procesy prowadzą do erozji destrukcji więzi i relacji? Autorka, dokonując krytycznej analizy dyskursu, demaskuje mit o dobrostanie rozumianym wyłącznie jako bycie dbającym o siebie, odrzucającym dobro wspólne. Zdaniem Mirosławy Ściupider-Młodkowskiej satysfakcjonujące i trwałe relacje społeczne są priorytetem i warunkiem trwania wspólnoty. Dziś, jak pisze autorka, znacznie osłabione więzi i relacje wymagają interwencji pedagogicznej, zwłaszcza w sferze racjonalnego kodowania treści płynących z kultury nadmiaru i narcyzmu.

Anna Wawrzonek w artykule pt. *Well-being w miejscu pracy jako ważny aspekt dobrostanu jednostek*, przedmiotem rozważań w artykule czyni aspekt dobrostanu, który jest związany z aktywnością zawodową człowieka. Autorka zwraca uwagę, że dobrostan pracowniczy jest elementem całościowego dobrostanu jednostki w myśl holistycznego ujęcia rozmaitych aktywności podejmowanych przez człowieka. Anna Wawrzonek w artykule opisuje zmiany społeczne ostatnich lat, które wpływają na rynek pracy oraz funkcjonowanie na nim współczesnych pracowników. Na tle szeroko opisanych zmian społecznych autorka wskazuje na potrzebę wspierania dobrostanu jednostkowego i zbiorowego jako podstawowego elementu nowego świata. W tekście przywołano liczne definicje dobrostanu ze szczególnym uwzględnieniem dobrostanu zawodowego. Autorka omawia w tekście wyniki badań ukazujących pozytywną korelację między dobrostanem pracowników, a wynikami firmy oraz postrzeganiem dobrostanu jako ważnego zasobu wpływającego na jakość życia pracownika oraz działania organizacji. Przywołane przez Annę Wawrzonek wyniki badań wskazują, iż problematyka dobrostanu pracowniczego jest niezwykle ważnym zagadnieniem, szczególnie z punktu widzenia kondycji psychicznej osób dorosłych. W końcowej części artykułu zwrócono uwagę na wzrost tendencji dbania o pracownika, o jego dobrostan psychiczny i społeczny oraz dynamiczne wprowadzanie praktyk wzmacniających kapitał ludzki. Zdaniem Anny Wawrzonek *well-being* zdecydowanie zyskuje na znaczeniu, a wraz z nim jest większe zapotrzebowanie na działania wspierające dobrostan pracowników.

Daria Wrona w artykule pt. *Dobrostan psychiczny a cosplay* dokonuje przeglądu literatury i badań odnoszących się do powiązania problematyki cosplay, tożsamości jednostki i jej dobrostanu. W artykule przywołano definicje szczęścia, satysfakcji życiowej, czyli dobrostanu psychicznego. W dalszej kolejności autorka omawia wyniki badań w odniesieniu do tożsamości jednostki a odczuwanego przez nią dobrostanu psychicznego, aby następnie przywołać i opisać koncepcję tożsamości narracyjnej w ujęciu Dana McAdamsa. Następnie Daria Wrona zwraca uwagę na znaczenie koncepcji negatywnej opracowanej przez Erika Eriksona, którą odnosi do elementów negatywnie wpływających na poczucie dobrostanu przez jednostkę. Zarówno tożsamość negatywna oraz tożsamość narracyjna wiążą

się z subiektywnym poczuciem dobrostanu. W dalszej części artykułu został opisany cosplay jako aktywność jednostki powiązana z dobrostanem jednostkowym, grupowym i płciowym. Autorka tekstu powołuje się na liczne badania naukowe i udowadnia, że cosplay jako aktywność związana z innymi ludźmi może przyczyniać się do podniesienia poczucia dobrostanu jednostek.

Adriana Brzezińska, w tekście pt. *Stosowanie diet wegetariańskich a dobrostan młodzieży* przedstawia wyniki badań naukowych i raportów wskazujących na wzrost stosowania diet wegetariańskich przez młode osoby w Polsce oraz ich wpływie na zdrowie fizyczne oraz dobrostan psychiczny młodzieży. Autorka tekstu przywołuje definicje wegetarianizmu i diet wegetariańskich, aby kolejno opisać motywy stosowania diet wegetariańskich. W dalszej kolejności zostały przywołane i opisane związki stosowania diet wegetariańskich z dobrostanem psychicznym młodzieży oraz wyniki badań w tym obszarze. Autorka analizuje w obrębie dobrostanu psychicznego tak pozytywne, jak i negatywne skutki stosowania przez młodzież diet wegetariańskich. W zakończeniu tekstu Anna Brzezińska pisze o konieczności zwrócenia większej uwagi na profilaktykę w zakresie świadomego korzystania z diet alternatywnych, które odpowiednio bilansowane stwarzają wiele korzyści dla zdrowia fizycznego.

Oddana do rąk czytelników książka zawiera opracowania – od zagadnień ogólnych do szczegółowych, od analiz teoretycznych do praktyki oddziaływań psychologiczno-pedagogicznych. Jesteśmy świadome, że prezentowane teksty nie stanowią jednolitej kompozycji, lecz z całą pewnością opisują istotne, wybrane pedagogiczne, psychologiczne i społeczno-kulturowe aspekty dobrostanu. Pragniemy podziękować Autorkom i Autorowi tekstów za merytoryczny wkład, Pani prof. dr hab. Ewie Syrek za przygotowanie przedmowy do publikacji, a Recenzentkom za wnikliwą analizę pracy oraz cenne wskazówki. Pani Dziekan prof. dr hab. Agnieszce Cybal-Michalskiej dziękujemy za wsparcie naszej inicjatywy.